



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: J. N., bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 09.02.2017, č.j. KUZZ-11672/2017, sp. zn. KUSP-75701/2016/DOP/Bl,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce je povinen uhradit žalovanému náhradu nákladů řízení spočívající v cestovním na jednání soudu ve výši 250 Kč, a to ve lhůtě 30- ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se včasné podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c)

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil výrok o vině rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 30.09.2016, č.j. MMZL 121519/2016, sp.zn. MMZL-063669/2016-RV-PŘ-OOSA-2150/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), co do upřesnění, jaké zařízení při řízení vozidla žalobce držel. V souladu s ustanovením

§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu však změnil výrok prvostupňového rozhodnutí o sankci, přičemž uloženou pokutu snížil, a dále podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný tedy prvostupňové rozhodnutí změnil co do výroku o vině tak, že upřesnil, jaké zařízení při řízení vozidla žalobce držel tak, že slovní spojení „*v pravé ruce hovorové zařízení*“ zaměnil za spojení „*v pravé ruce telefonní přístroj*“. Dále žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí o sankci tak, že pokutu uloženou správním orgánem I. stupně snížil, když slovní spojení „*pokuta ve výši 2000,- Kč (dva tisíce korun českých)*“ zaměnil za slovní spojení „*pokuta ve výši 1800 Kč (tisíc osm set korun českých)*“. Ve zbytku poté prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce výrokem I. uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona tím, že dne 07.05.2016 v 08:00 hod v obci Lípa na pozemní komunikaci, silnici I. třídy č. 49, u benzínové stanice S. ve směru jízdy na Vizovice, řídil nákladní vozidlo tovární značky, reg. zn. a při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení, resp. mobilní telefon.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce byl uznán vinným z toho, že při řízení motorového vozidla držel v ruce telefonní přístroj, a to na základě jediného usvědčujícího důkazu, konkrétně svědectví policisty M. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy, neboť se ani nepokusily obstarat jiné důkazy. Správní orgány si měly od telefonního operátora žalobce vyžádat výpis hovorů, z čehož by vyplynulo, zda byl z jeho čísla v dané době činěn hovor či nikoli, čímž by se prokázala pravdivost výpovědi zasahujícího policisty. Skutečnost, že v řízení nebylo zjištěno číslo údajně drženího mobilního telefonu, je pak způsobena nečinností policisty, který tuto skutečnost mohl a měl pro účely přestupkového řízení zjistit. Tato skutečnost proto nemohla a nemůže jít k tíži žalobci, což vyplývá ze zásady *in dubio pro reo*. K přestupku mělo dojít v bezprostřední blízkosti čerpací stanice, a tudíž bylo možné získat záznamy z bezpečnostních kamer za účelem

prozkoumání, zda je výpověď policisty pravdivá. Na místě bylo rovněž vyslechnout žalobce v rámci účastnické výpovědi, případně svědka M. a konfrontovat je. Správní orgány však takto nepostupovaly. Své skutkové závěry opřely o svědectví jediného policisty. Již to je samo o sobě velmi nestandardní, přičemž standardem jsou dvoučlenné policejní hlídky. Správní orgán měl alespoň prověřit tvrzení zasahujícího policisty, že vozidlem žalobce byla dodávka bílé barvy, alespoň v registru vozidel. Svědek taktéž uvedl, že přístroj, který měl žalobce držet v ruce, byl smartphone větší než dlaň, barvu nevěděl. Žalobci nebylo zřejmé, proč správní orgán toto tvrzení neproověřil a nevyzval jej, aby správnímu orgánu svůj mobilní telefon předložil. Ani svědkův popis údajně mobilního telefonu není dostatečně konkrétní. V současné době mají smartphony přibližně 90% podíl mezi užívanými mobilními telefony v ČR. Svědek mohl toto tvrzení tzv. „střelit od boku“. Tvrzení, že žalobce držel v ruce smartphone, proto nemá žádnou vypovídací hodnotu. Je totiž vysoce nepravděpodobné, že by žalobce používal jiný druh mobilního telefonu. Nadto smartphony menší než dlaň se v ČR vůbec neprodávají. Jedná se proto opět o nic neříkající tvrzení, které sedí na všechny mobilní telefony. Popis mobilního telefonu je tedy příliš obecný a nemohl proto vést ke ztotožnění konkrétního mobilního telefonu. Správní orgán pak ani ztotožnění žalobcova mobilního telefonu pomocí jeho popisu podle svědka neprovedl. Správní orgány nesprávně svůj závěr o vině žalobce opřely toliko o jediný usvědčující důkaz, tj. o výpověď zasahujícího policisty, který ani nebyl schopen dostatečně konkrétně popsat údajný mobilní telefon. Žalobce přitom odmítl, že by v ruce držel mobilní telefon.

Z napadeného rozhodnutí rovněž nelze dovodit, proč žalovaný dospěl k závěru, že adekvátní je uloženou pokutu snížit právě o 200,- Kč. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost způsobuje i to, že ani jeden ze správních orgánů neuvedl, k jakým konkrétním záznamům v evidenční kartě řidiče (žalobce) přihlížel. Nelze proto zhodnotit, zda správní orgány při svých úvahách respektovaly institut zahazení odsouzení, podle kterého nelze přihlížet k záznamům starším než tři roky.

Žalobce dále namítal, že bylo porušeno jeho právo být seznámen se změnou předmětu řízení ještě předtím, než je vydáno meritorní rozhodnutí. Žalovaný totiž postupem dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že slovní spojení „hovorové zařízení“ zaměnil za „telefonní přístroj“. Žalobce však o této změně předmětu řízení nevyrozuměl, čímž mu neumožnil se k finálnímu předmětu řízení vyjádřit.

Dále namítal, že i výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Žalovaný totiž mění prvostupňové rozhodnutí ve výroku o vině a sankci, zatímco výrok o náhradě nákladů řízení zůstává beze změny. Z výroku napadeného rozhodnutí však nelze zjistit, jak žalovaný naložil s prvostupňovým rozhodnutím, tj. zda jej změnil či ponechal v původním stavu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom lze dovodit, že žalovaný zamýšlel odůvodnění prvostupňového rozhodnutí změnit postupem dle

ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť uvedl, že „*drobné nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí byly odstraněny doplněním argumentace odvolacím orgánem.*“ Chtěl-li žalovaný změnit odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, měl takový postup uvést ve

výroku svého rozhodnutí, neboť jen výrok má právní účinky. Z výroku však nic takového nevyplývá. Výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou tedy v rozporu, což má za následek nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Dalším důsledkem je to, že ke změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím nedošlo, neboť to nevyplývá z jeho výroku.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí toliko konstatoval naplnění materiální stránky přestupku, přičemž žádným způsobem tento závěr neodůvodnil. Prvostupňové rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nelze mít za to, že materiální stránka přestupku je naplněna pouhým naplněním formálních znaků přestupku. Správní orgán I. stupně však okolnosti případu při konstatování naplnění materiální stránky přestupku nezohlednil.

Správní orgán I. stupně rovněž uzavřel, že žalobce údajný přestupek spáchal z vědomé nedbalosti, avšak dostatečně svůj závěr neodůvodnil. Správní orgán I. stupně toliko parafrázoval zákonnou definici této formy zavinění, neuvedl však, jak dospěl k závěru, že žalobce naplnil její jednotlivé znaky. V tom lze opět spatřovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Správní orgán I. stupně připustil, že žalobce nevěděl, ale pouze vědět měl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem. Vědomá nedbalost je postavena na tom, že pachatel přestupku ví, že se přestupku dopouští, závěr správního orgánu I. stupně o této formě zavinění je tedy nepřezkoumatelný. Správní orgán I. stupně totiž připustil, že to žalobce nevěděl.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve uvedl, že se konkrétními odvolacími námitkami zabývat nemohl z důvodu naprosté pasivity žalobce. Ten podal toliko blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil a ani se v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně k přestupku nijak nevyjádřil.

Vytýkaný přestupek patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Standardně sice bývají policejní hlídky dvoučlenné, v tomto případě se však jednalo o motohlídku Policie ČR (dále jen „PČR“), kde je standardem jednočlenná hlídka. Pokud tedy správní orgán I. stupně vyslechl policistu, který svým zrakem přestupek zjistil, pak zcela dostal své povinnosti zjistit náležitě skutkový stav. Na základě kvalitní svědecké výpovědi neměl správní orgán I. stupně žádný důvod pochybovat o tom, že by se celá událost měla odehrát odlišně. Žalobce sám správním orgánům nepředestřel jinou reálnou verzi události. V řízení nadto nevyvstaly žádné okolnosti stran věrohodnosti či nestrannosti zasahujícího policisty. Správní orgány tak neměly důvod pro to, aby si obstarávaly výpis hovorů, záznamy z případných videokamer benzinové stanice, ověřovaly barvu vozidla žalobce v registru vozidel či jej žádaly o předložení mobilního telefonu. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se k přestupku kdykoliv vyjádřil. Byla mu dána možnost dostavit se na ústní jednání, kde byl vyslýchán zasahující policista. Za přemrštěný lze rovněž označit požadavek, aby policista zjišťoval u osoby podezřelé z přestupku její telefonní číslo, či aby jinak tento telefonní přístroj zajišťoval. Žalobci nic nebránilo, aby policistovi na místě sdělil, že netelefonoval a

za tímto účelem sdělil své telefonní číslo. To, že si svědek po 4 měsících nevzpomněl na barvu mobilního telefonu, je pochopitelné, když se nadto jedná o okrajovou informaci.

Stran zdůvodnění výše pokuty žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za dostatečné. K přestupkům žalobce nebylo přihlíženo ve smyslu recidivy jakožto přitěžující okolnosti, počet záznamu v evidenční kartě řidiče byl pouze zkonstatován v rámci hodnocení osoby přestupce. V posuzovaném případě nelze shledat, že se jedná o zcela bezúhonného řidiče. Hodnocení osoby obviněného jakožto řidiče je pak podstatnou okolností, k níž musí být přihlíženo.

Rovněž námitku změny předmětu řízení označil žalovaný za lichou, neboť v odvolacím řízení zůstal předmět řízení zachován. Žalovaný pouze podřadil mobilní telefon pod správný právní pojem telefonní přístroj tak, jak jej chápe silniční zákon.

K nesrozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaným tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.07.2008, č.j. 2 As 20/2008-73, či ze dne 14.03.2013, č.j. 4 As 10/2012-48). Požadavek žalobce, aby žalovaný do výrokové části uvedl každou korekci v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je nesmyslná, nepraktická a nemá žádný právní základ. Takový postup by byl nepřehledný pro všechny zúčastněné.

Společenskou škodlivostí se správní orgán I. stupně zabýval v rámci odůvodnění uložené pokuty, což je zcela dostačující. Správní orgán I. stupně nebyl povinen zabývat se v odůvodnění naplněním materiální stránky přestupku výslovně a detailně. V řízení totiž nebylo nenaplnění materiální stránky přestupku namítáno a nenastaly mimořádné okolnosti odůvodňující opačný závěr. Jednalo se o běžný případ nedbalosti žalobce, který při řízení držel v ruce telefonní přístroj. Vzhledem k tomu, že žalobce řídil vozidlo v obci na vytížené pozemní komunikaci, kde se nachází zastávky autobusů, přechody pro chodce, domy, firmy aj, nelze o nenaplnění materiální stránky přestupku uvažovat.

Žalovaný se ztotožnil se žalobcem, že správní orgán I. stupně dostatečně nezdůvodnil svůj závěr ohledně zavinění, proto tyto závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil. S ohledem na řidičskou minulost žalobce je zřejmé, že věděl, že se držením mobilního telefonu dopouští protiprávního jednání, bez přiměřených důvodů se však domníval, že tímto protiprávním jednáním zájem chráněný zákonem neporuší ani neohrozí.

IV. Průběh ústního jednání

Žalobce ani jeho zástupce se k nařízenému ústnímu jednání bez omluvy nedostavili.

Žalovaný při jednání především uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlídnul i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z

něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních

důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na správních orgánech, aby své závěry logicky odůvodnily a argumentovaly s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem rozhodným otázkám, které rovněž zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Je přitom třeba taktéž reflektovat skutečnost, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří fakticky jeden celek a je nutné tyto taktéž tímto způsobem posuzovat. Soud se kloní k závěru, že pokud správní orgán I. stupně vypořádal všechny podstatné skutečnosti, není ze strany žalovaného nezbytně nutné předmětnou argumentaci opětovně transkribovat, je-li z jeho odůvodnění patrný shodný náhled žalovaného na danou problematiku. Žalobce nadto podal toliko ničím nezdůvodněné blanketní odvolání bez uvedení konkrétních odvolacích námitek, ke kterým by se měl povinnost žalovaný vyjádřit. Jak již však bylo uvedeno výše, žalovaný částečně změnil výroky prvostupňového rozhodnutí, přičemž ve zbytku jej potvrdil. Tím si rovněž osvojil i jeho důvody, které již proto nemusel opakovat či je uvádět jinými slovy. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině. Žalovaný dle krajského soudu zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině žalobce. Soud nemá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok.

Žalobci nelze přisvědčit, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se prokázání jeho zavinění a absencí materiálního aspektu daných přestupků. Otázkou zavinění žalobce se zabýval správní orgán I. stupně na straně 4 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný tuto argumentaci dále rozvinul a věnoval se tomu na str. 5 napadeného rozhodnutí. Totéž lze uvést rovněž o vypořádání otázky materiální stránky přestupků, které se správní orgán I. stupně řádně věnoval na straně 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí. Soud z obsahu správního spisu rovněž ověřil, že se správní orgány dostatečně věnovaly otázce adekvátnosti uložené pokuty. Správní orgán I. stupně tuto argumentaci uvedl na straně 5

prvostupňového rozhodnutí, žalovaný poté toto zdůvodnění korigoval na straně 5 napadeného rozhodnutí. Z obou těchto rozhodnutí přitom i vyplývá, jak správní orgány hodnotily záznamy v evidenční kartě řidiče (žalobce).

Žalobce namítal, že z výroku napadeného rozhodnutí nelze seznat, jak žalovaný naložil s prvostupňovým rozhodnutím. Podle žalobce změnil-li žalovaný odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, měl takový postup uvést ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud k tomu uvádí, že správní řízení tvoří jeden celek a případné vady prvoinstančního řízení lze odstranit i v řízení odvolacím (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28.12.2007, č.j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 26.03.2008, č.j. 9 As 64/2007-98). Správní řízení tedy tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí ve věci. Lze přitom odkázat rovněž na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 14.03.2013, č.j. 4 As 10/2012-48, ve kterém bylo uvedeno: „*Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Výstižně se k této otázce vyjádřil Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/2008-48, vyslovil, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem 1. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (zde upřesnění výroku o vině žalobce). Došlo-li k takovéto drobné změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, přičemž s touto změnou se odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedošlo, a ani dojít nemohlo. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102, pak vyslovil, že pokud odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí.“ O takový případ, kdy žalovaný jako správní orgán druhého stupně provedl toliko dílčí korekce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se jednalo i v nyní projednávané věci. Žalovaný neshledal prvostupňové rozhodnutí, co do přestupku konkretizovaného ve výroku I. a do výše uložené sankce, ani řízení vedoucí k jejich vydání v rozporu s právními předpisy. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí toliko upřesnil, jaké zařízení měl žalobce při řízení vozidla držet v ruce a výroku II. snížil ve prospěch žalobce výši uložené pokuty. Ve zbytku odvolání žalobce podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Současně provedl určité úpravy odůvodnění správního orgánu I. stupně, které však spočívaly v pouhém drobném doplnění jeho argumentace. Žalovanému nic nebrání v tom,*

aby změnil výroky prvostupňového rozhodnutí (co do upřesnění výroku I. a snížení pokuty ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí), v rámci rozhodnutí o odvolání přidal na podporu prvostupňového rozhodnutí další relevantní argumenty, které vyplývají z podkladů obsažených ve správním spise. Požadavek žalobce, aby se veškeré změny učiněné odvolacím správním orgánem (byť v odůvodnění) promítly do výrokové části jeho rozhodnutí je nesprávný.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přezkoumatelné a není tedy pravdou, že by žalovaný nedostal požadavku vyplývajícího z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

Soud proto námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí považuje za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Další žalobní námitky směřovaly k prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů. Soud k věci uvádí, že mezi účastníky není sporu o tom, že dne 07.05.2016 v 08:00 hod v obci Lípa na pozemní komunikaci I. třídy č. 49, u benzínové stanice S., ve směru jízdy na Vizovice, řídil žalobce vozidlo tov. zn., r.z. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tj., zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Z oznámení o přestupku sepsaného se žalobcem plyne, že měl možnost se k věci vyjádřit, avšak této možnosti nikterak nevyužil a oznámení o přestupku rovněž odmítl podepsat.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědka (zasahujícího policisty) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný, a to i s ohledem na nekonkrétnost jeho výpovědi. Především namítal, že v ruce nedržel žádný mobilní telefon. Existují tedy pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy mobilní telefon. Žalovaný byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policistou byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, přičemž na jedné straně stojí svědecká výpověď zasahujícího policisty (podepřená oznámením o přestupku), na straně druhé tvrzení žalobce uvedené až v podané žalobě.

Soud k věci uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil

(srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18). Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení

§ 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

V přestupkovém řízení je poté správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy. Podle ní správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).

Jak vyplývá ze správního spisu, tak žalobce zpochybnil správními orgány zjištěný skutkový stav v podstatě až v žalobě. Rozporoval, že by v ruce při řízení vozidla držel mobilní telefon. Dle něj správní orgány neprovedly dostatečné dokazování, na základě kterého by bylo možné nade vší pochybnost prokázat jeho vinu. Uvedenou námitku včetně návrhů na doplnění dokazování však nepochybně mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Soud k odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, v němž je mj. uvedeno: „obecně je vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná

*obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“). Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení se jeví jako účelový. Princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.03.2007, č.j. 1 As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.05.2009, č.j. 2 Afs 35/2009-91). V rámci řízení před krajským soudem se tedy žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (viz ustanovení § 52 odst. 1 s.ř.s.). Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.04.2005 ve věci sp.zn. 5 Afs 147/2004). Soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu či že se jsou jeho žalobní tvrzení a návrhy dokazování opožděné a účelové s ohledem na zjevnou pasivitu žalobce ve správním řízení. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný kasační princip, tj. soud ve správním soudnictví „není správním tribunálem judex facti“, ale soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na *revisio in jure*, tj. soudu zásadně nepřisluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. Pokud tedy podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat.*

S rozhodnutím o žalobních námitkách proti závěrům správních orgánů souvisela i právní otázka, zda je soud povinen v řízení ve věcech správního trestání připustit jakákoliv tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový stav, s výjimkou tvrzení zjevně absurdních, irrelevantních a nesmyslných, třebaže takováto tvrzení a jim odpovídající důkazy nebyly bez zjevného důvodu uplatněny ve správním řízení. Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který o ní rozhodl usnesením ze dne 02.05.2017, č.j. 10 As 24/2015-71, tak, že:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

Žalobce namítal nesprávného zhodnocení a prokázání skutkového stavu. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu byl soud nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil. Současně však neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení jeho viny.

Správní orgán I. stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích vycházeli z dostatku důkazů, jež vyplývaly z průběhu správního řízení. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 04.09.2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vyhovělo, neboť žalobce vzhledem ke své pasivitě v průběhu správního řízení ani nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům řízení a navrhopat důkazy, tudíž se správní orgány s těmito ani nemusely vypořádávat.

Soud nadto souhlasí s vyjádřením žalovaného, že žalobce ani v podané žalobě nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Veškerá v žalobě uplatněná tvrzení žalobce pak nejsou podložena žádnými rozumnými důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze

souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v posuzovaném případě nenastala, neboť žalobce zůstal po celou dobu správního řízení zcela nečinný a podal mj. pouhé blanketní odvolání bez uvedení jakékoliv konkrétní argumentace.

Soud poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon, nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, neboť při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování oznámení přestupku. Provedl řádné dokazování svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, jenž byl jednočlennou motohlídkou PČR, a zastavil vozidlo žalobce a i s ním komunikoval.

Soud přitom dle obsahu správního spisu neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti této svědecké výpovědi z důvodu její nepravdivosti, rozpornosti a nepřesvědčivosti. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecká výpověď zasahujícího příslušníka PČR nepostačovala k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno

za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzovaném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno (a vzhledem k charakteru zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo). Vyjma zasahujícího policisty neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědka (policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policisty podepřené oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, poté: *„(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“* Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabýval i žalovaný, který potvrdil jeho závěry, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujícího policisty, jenž přestupek zjistil, tj. prap. M..

V posuzovaném případě nezbyvá soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policisty i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil: *„(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Dle názoru soudu, aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěry

nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzovaném případě byla výpověď prap. M. konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s oznámením přestupku ze dne 07.05.2016. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by příslušník PČR měl mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jeho služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011,

č.j. 7 As 83/2010-63), přičemž žalobce ani takovou nenamítal. Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tak soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědka (zasahujícího policisty) zpochybňovala. Ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že zasahující policista měl zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na nutnost posuzování výpovědi svědka a žalobce nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce totiž žádným způsobem neprokázal, že by právě příslušník PČR byl jakkoli ovlivňován, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policista vystupoval vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Teprve potom by jeho oznámení a následná výpověď nebyla relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policista počínal při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevil jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující příslušník PČR postupoval zcela nezaujatě a plnil pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

V posuzovaném případě správní orgány vycházely z výpovědi zasahujícího příslušníka PČR, prap. M., jenž přestupek zjistil a rovněž vedl kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tato výpověď neobsahovala žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s oznámením přestupku. Z výpovědi prap. M. je přitom zřejmé, že si byl jist držením mobilního telefonu žalobcem v pravé ruce. Svědek přitom uvedl, že viděl žalobce při řízení vozidla v ruce držet mobilní telefon, který následně viděl odložený ve vozidle po jeho zastavení. Skutečnost, že mobilní telefon popsal jako smartphone větší než dlaň, je pro účely správního řízení zcela dostačující. Výpověď policisty byla prováděna po více než čtyřech měsících od spáchání přestupku, a tudíž lze případné drobné nedostatky ve výpovědi pochopit. Nelze totiž mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nadto je zcela pochopitelné, že policisté nemohou znát všechny rozličné druhy mobilních telefonů. K prokázání spáchání předmětného přestupku není tato skutečnost ani směrodatná, neboť postačí prokázání držení jakéhokoliv telefonního přístroje či jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla. Přestupek totiž není vázán na mobilní telefon konkrétního typu. Ze strany žalobce nadto nebyla uplatněna žádná odlišná verze skutkového děje stran vysvětlení, co tedy při řízení vozidla držel v ruce. Je přitom přinejmenším zvláštní, že se žalobce již

v průběhu silniční kontroly přirozeně nebránil proti tomuto (dle jeho názoru) „křivému obvinění ze spáchání přestupku“, což je zcela pochopitelná reakce na danou situaci.

K hodnocení věrohodnosti je tedy nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědecké výpovědi nevzniklo. Správnímu orgánu tudíž nevystaly žádné pochybnosti stran nevěrohodnosti či nestrannosti výpovědi zasahujícího policisty, na základě čehož poté neměly důvod věrohodnost takového svědka a pravdivost jeho výpovědi zpochybňovat a dále prověřovat. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nadržel telefonní přístroj či jiné hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tvrdit jen takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Soud v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Pokud se tedy týká navrhaného důkazu výsledkem žalobce, považoval soud jeho provedení za zcela nadbytečné a nedůvodné, neboť skutečnosti vyplývající ze správního spisu jsou pro posouzení skutkového stavu zcela dostačující. Žalobce navíc již své stanovisko stran průběhu předmětné události přednesl v rámci podané žaloby. Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpověď zasahujícího příslušníka PČR a tím i změnilы náhled soudu na průběh spáchání přestupku tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích.

Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada pak dává prostor správnímu orgánu k vyhodnocení toho, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

I dle názoru soudu žalobce držel při jízdě telefonní zařízení (mobilní telefon), přičemž tuto skutečnost mohl policista dle obsahu správního spisu (především přiložené mapky se zakreslenými body místa postavení policisty a místa, ve kterém bylo zjištěno držení mobilního telefonu žalobcem) dobře pozorovat. Na služebním motocyklu mohl vnímat

celou situaci, a to bez nutnosti sledovat zároveň provoz a věnovat se řízení. V danou chvíli totiž služební motocykl stál, přičemž výhledové poměry policisty k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré s ohledem na úhel a postavení vozidla a motorky, z které žalobce viděl. Výhledové poměry byly dobré i proto, že vozidlo žalobce nemělo zatmavená skla a bylo dobré počasí. Je rovněž vhodné zdůraznit, že příslušník PČR pozoroval jízdu žalobce z velmi malé vzdálenosti při nikterak vysoké rychlosti jeho vozidla. Motocykl policisty totiž stál na vyústění benzínové stanice v obci Lípa a žalobce kolem něj projížděl. Policista tak měl dostatek času se přesvědčit, zda žalobce držel při jízdě telefonní zařízení či nikoliv. Následně za vozidlem žalobce pokračoval.

Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil tedy soud jako zcela nedůvodné. Skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil: „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

Ani navrhovaným ohledáním mobilního telefonu žalobce by nebylo možné zpětně prokázat, zda žalobce měl skutečně ohledávané zařízení v době spáchání přestupku ve vozidle a zda právě s ním při jízdě manipuloval. Lze uzavřít, že policista měl dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při řízení mobilní telefon či nikoliv. Je třeba přihlídnout i k oznámení přestupku, podle něhož žalobce nenamítal držení jiného než telefonního přístroje. V oznámení přestupku bylo výslovně uvedeno, že „(ř)idič za jízdy držel hovorové zařízení (mobilní telefon) v pravé ruce.“, a žalobce si jej na místě samém přečetl. Jevilo by se přitom jako naprosto přirozené, kdyby žalobce svou obranu postavenou na rozporování držení mobilního telefonu při řízení vozidla uplatnil již při silniční kontrole vůči zasahujícímu policistovi. Žalobce však sdělení policisty, (podezření ze spáchání přestupku tím, že za jízdy držel v pravé ruce mobilní telefon) nikterak nezpochybňoval. Toliko si přečetl oznámení o přestupku, k tomuto se nevyjádřil, nepodepsal ho a odmítl zaplatit blokovou pokutu. Měl to však být sám žalobce, kdo měl aktivně navrhnout uvedené konkrétního mobilního čísla vlastněného telefonu pro pozdější účely zjištění výpisu hovoru z předmětného zařízení. Pokud jej však nesdělil, přičemž sám zasahující policista nemá povinnost takové informace zjišťovat, by nebylo zpětně možné relevantně prokázat, zda žalobcem tvrzené číslo mobilního telefonu je skutečně číslo mobilního telefonu, který v okamžiku spáchání přestupku ovládal. Žalobce se tak svou pasivitou připravil o možnost prokázat pravdivost svých později uplatněných tvrzení.

Soudu není ani zřejmé, k čemu konkrétně by mělo přispět žalobcem navrhované prověření barvy jeho vozidla v okamžiku spáchání přestupku v registru vozidel. Prokázání barvy vozidla žalobce nebylo pro závěr o spáchání přestupku nikterak relevantní. Žalobce ani nikterak nezpochybnil bílou barvu vozidla, jež uvedl při svém výsledku zasahující policista. Správní orgány tedy nebyly povinny zmiňovaný důkaz obstarávat a provádět, přičemž ani

soud nevidí důvod pro jeho provedení. Provedení takového důkazu by nemělo žádného významu.

Žalobce dále navrhoval provést důkaz záznamem z bezpečnostních kamer benzínové stanice, v jejíž blízkosti mělo dojít ke spáchání přestupku. Ani tento návrh nevyhodnotil soud jako důvodný. Především je nutné zmínit, že ke spáchání přestupku nedošlo v areálu benzínové stanice, nýbrž na pozemní komunikaci, v její blízkosti. Kamerový systém předmětné benzínové stanice je cílen především na vlastní areál benzínové stanice, nikoliv na její vzdálené okolí. I pokud by kamerový systém benzínové stanice snímal pozemní komunikaci, na níž došlo ke spáchání přestupku, lze si jen stěží představit, že by tyto kamery byly schopny konkrétně a detailně zabrat kabinu vozidla a bez dalšího tak prokázat či vyvrátit držení mobilního telefonu při řízení vozidla. Neprovedení takového důkazu vyplývalo z průběhu správního řízení, neboť správní orgány měly k dispozici dostatečnou sadu důkazů k prokázání viny. Žalobce ani nerozporoval skutkovou verzi, ke které dospěly správní orgány. Nenavrhoval ani žádné důkazy. I soud proto považoval tento důkaz za zcela nadbytečný bez zásadní vypovídací hodnoty.

Dle názoru soudu na základě provedeného výsledku zasahujícího policisty, jenž byl co do obsahu konzistentní s oznámením přestupku, neměly správní orgány žádný důvod pochybovat o tom, že se skutek měl odehrát odlišně, než jak bylo popsáno v oznámení přestupku. Žalobce ani sám správním orgánům (a ani zdejšímu soudu) nenavrhl žádnou jinou možnou a uskutečnitelnou verzi celé události a v žalobě pouze setrval na nekonkrétním zpochybňování pravdivosti a určitosti výpovědi zasahujícího policisty. Na správní orgány přitom nelze přenášet povinnost domýšlet si za žalobce všechny v úvahu přicházející verze skutkového děje a tyto následně prověřovat. Pokud žalobce nevyvinul žádnou aktivní snahu, a zvolil toliko pasivní procesní strategii, pak jde takové rozhodnutí zcela jeho k tíži a postup správních orgánů nelze označit za nezákonný.

V posuzovaném případě bylo tedy dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. Nevystaly žádné indicie o tom, že by chování zasahujícího policisty bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měl osobní zájem na věci. Nebyly k dispozici ani žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určitou výpověď prap. M., a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal. Verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujícího policisty (spolu se skutečnostmi obsaženými v oznámení přestupku), že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než jim přdestřená verze. V posuzovaném případě nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobce ve správním řízení nadto nenavrhl žádnou odlišnou verzi skutkového děje, jež by svědčila v jeho prospěch a vyvracela by tvrzení uváděná zasahujícím policistou, případně by do posouzení předmětné věci vnesla relevantní pochybnosti. Nepředložil ani žádné důkazy, jež by jeho případné tvrzení prokázaly. Podle názoru soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7

odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Žalobce dále namítal změnu předmětu řízení bez jeho vyrozumění, čímž mělo dojít ke zkrácení na jeho právu vyjádřit se k finálnímu předmětu řízení. Soud k věci uvádí, že skutek je z pohledu přestupkového práva vymezen jako určitá událost ve vnějším světě spočívající v jednání člověka, které může mít znaky přestupku. Podstatu skutku tak tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska přestupkového práva. Za podstatu skutku se považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Totožnost skutku je přitom mnohdy významná při posuzování zásady *ne bis in idem*. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je právě následek z hlediska (přestupkového) práva.

V projednávané věci správní orgán I. stupně posuzoval jednání žalobce spočívající v držení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla telefonní přístroj nebo jiného hovorové nebo záznamové zařízení. V oznámení přestupku ze dne 07.05.2016, č.j. KRPZ-50588-1/PŘ-2016-150007 bylo uvedeno: „*(řidič za jízdy držel hovorové zařízení (mobilní telefon) v pravé ruce.*“ V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 04.07.2016, č.j. MMZL 085807/2016, bylo uvedeno: „*dne 7.5.2016, v 08:00 hodin, v obci Lípa, na silnici I. třídy č. 49, u benzínové stanice Silmet, ve směru jízdy na Vizovice, jako řidič nákladního vozidla (...) měl při řízení vozidla držet v pravé ruce hovorové zařízení, resp. mobilní telefon*“. Na základě důkazní situace správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*(...) při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení, resp. mobilní telefon*“. Žalovaný následně postupem dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí, když upřesnil, jaké zařízení při řízení vozidla žalobce držel. Slovní spojení „*hovorové zařízení*“ zaměnil za „*telefonní přístroj*“, přičemž tento svůj postup řádně zdůvodnil v prvním a druhém odstavci na straně 4 napadeného rozhodnutí.

Skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za delikt, je základní podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Musí být přitom dbáno, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání. Tímto musí být zaručena odlišitelnost od jiných jednání. Mezi vymezeným sdělením předmětu pokračování sankčního řízení a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Posouzení, zda takový soulad existuje, nepodléhá jednotným pravidlům a tuto otázku je vždy nutno zodpovědět individuálně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.03.2011, č.j. 2 Afs 91/2009-149, nebo také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15.01.2008, č.j. 2 As 34/2006-73).

Mezi skutkem vymezeným oznámením o zahájení správního řízení a skutkem, pro který je účastník ve správním řízení následně trestán výrokem prvostupňového rozhodnutí, nemusí existovat po stránce skutkové naprostý soulad, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud by však byl v průběhu správního řízení zjištěn aspekt jednání, který dosud účastník správního řízení nebyl vytýkán, a vede-li toto nové skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno přistoupit k rozšíření obvinění a poskytnout tak stíhané osobě právo přizpůsobit této nové

skutečnosti svou obhajobu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.03.2011, č.j. 2 Afs 91/2009-149).

V případě skutkového vymezení stíhaného jednání lze připustit jen jeho určitá upřesnění či zúžení, přičemž nic nebrání ani změně právní kvalifikace takového jednání. Dojde-li ovšem ke změně právní kvalifikace, je vždy nutné zajistit, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti svou obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004-62, publikovaný pod č. 1378/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, publikovaný pod č. 296/2004 Sb. NSS).

Vzhledem k tomu, že trestání za správní delikty musí podléhat obdobnému režimu jako trestání za trestné činy, je správní trestání a trestání za trestné činy vystavěno na obdobných principech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 6 A 126/2002-27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek. Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Některé okolnosti tak mohou být oproti oznámení o zahájení řízení přidány, jiné naopak odpadnou, ukáže-li se, že jsou pro následek irelevantní. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 04.01.2001, sp.zn. 3 Tz 279/2000).

Žalovaný upřesnil pouze přístroj, jenž měl žalobce při řízení motorového vozidla držet v ruce. V tomto ohledu upřesnil zařízení (ve všech fázích správního řízení jasně uváděný mobilní telefon) jako „*telefonní přístroj*“. Mobilní telefon nepochybně spadá pod pojem hovorové a záznamové zařízení. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona (jež žalobce porušil) však rovněž rozlišuje pojem telefonní přístroj, kterým mobilní telefon bezpochyby je a je vhodné jej do této specifikace zařadit. Takovou změnu nelze považovat za podstatnou změnu skutkových okolností, neboť se jednalo pouze o upřesnění již tak konkrétně definovaného způsobu spáchání přestupku. Byla zachována stejná právní kvalifikace a žalobci bylo stále vytýkáno, že držel při řízení motorového vozidla v ruce či jiným způsobem mobilní telefon, a to ať již zařazený pod pojem hovorové zařízení či telefonní přístroj. Žalovaný tedy pouze odlišně podřadil mobilní telefon pod jiný pojem téže skutkové podstaty. Žádný nový aspekt jednání mu nebyl přičten, jednalo se jen o upřesnění skutkových zjištění. V rámci této úpravy nedošlo ani ke změně právní kvalifikace, proto žalovaný nepochybil, pokud s takovou změnou žalobce před vydáním svého rozhodnutí neseznámil; z téhož důvodu nebylo ani dotčeno jeho právo na obhajobu. Jednalo se toliko o formální změnu, neboť žalobci muselo být od počátku řízení zcela zřejmé, jaké jednání je mu konkrétně vytýkáno (držení mobilního telefonu při řízení vozidla), přičemž následné podřazení mobilního telefonu pod pojem telefonní přístroj či

hovorové zařízení nemá pro posouzení věci a závěr správních orgánů žádný význam. Ani tato námitka proto není důvodná.

Pokud se týká námitky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného. Zájem společnosti, který byl v daném případě ohrožen, byla bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Jak uvedl správní orgán I. stupně, držení telefonního přístroje odvádí pozornost řidiče od řízení vozidla, prodlužuje reakční dobu, když řidič vozidla na různé situační změny reaguje opožděně a nepřesně, čímž může snadno dojít k dopravní nehodě. Riziko, že žalobce mohl svým jednáním způsobit dopravní nehodu a ohrozit tak svůj život a zdraví nebo i život a zdraví ostatních účastníků provozu, proto trvalo. Správní orgán I. stupně přitom správně přihlédl k tomu, že se žalobce přestupku dopustil na frekventované silnici, v jejíž blízkosti se nachází zástavba rodinných domů a sídla firem, a to v ranních hodinách, kdy je hustý provoz. Nemuselo tedy dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím. K naplnění materiálního znaku přestupku tak postačí pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (držel při řízení motorového vozidla v ruce telefonní přístroj), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.06.2013, č.j. 1 As 24/2013). Soud proto ani této žalobní námitce nevyhověl.

Žalobce dále namítal, že mu správní orgány neprokázaly zavinění sporného přestupku z vědomé nedbalosti. Soud k tomu uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2007, č.j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona o přestupcích).

Zaviněním se v zákoně o přestupcích zabývají ustanovení § 3 a § 4, dle nichž k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona nestanovuje zákon potřebu úmyslného zavinění. I dle názoru soudu žalobce spáchal uvedený přestupek z vědomé nedbalosti, když věděl, resp. měl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo

neohroží. Z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. Je přitom patrné, že základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn., zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci.

Žalovaný zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné, přičemž správní orgán I. stupně oprávněně usuzoval na naplnění složky vědění z prokázaných okolností protiprávního jednání. Nemohl ani zohlednit žádné důvody, pro něž by se žalobce mohl spolehnout, že zájem chráněný zákonem neporuší, neboť ty při dokazování nevyšly najevo a on sám žádné neuvedl. Správní orgán I. stupně vzal v otázce zavinění v úvahu společenskou nebezpečnost přestupkového jednání žalobce, jež spočívalo v tom, že držení telefonního přístroje odvádí pozornost řidiče od řízení vozidla, prodlužuje se reakční doba a řidič vozidla tak na různé situační změny reaguje opožděně a nepřesně a může tak dojít k dopravní nehodě. Pouhou shodou šťastných okolností nedošlo v důsledku přestupku k žádným negativním následkům, avšak přestupek žalobce spáchal konáním, kdy si musel být vědom toho, že jedná v rozporu se zákonem. Žalovaný poté odůvodnění zavinění doplnil tím, že výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) s celkem devíti záznamy, kdy ve dvou případech se jednalo o přestupky stejné skutkové podstaty, zcela vylučuje, že by si žalobce nebyl této povinnosti zakotvené v silničním zákoně vědom. V průběhu své řidičské historie za ně již opakovaně dostal pokuty, přičemž takové jednání svědčí o jeho nedisciplinovanosti jako řidiče. Dle názoru soudu vyhodnocení formy zavinění správními orgány bylo zcela dostatečné, srozumitelné a jasné. Rezignace na dodržování povinností dle silničního zákona a spoléhání na neodhalení přestupku v silničním provozu je nezodpovědným jednáním žalobce. Proto nemůže takové jednání řidiče ze spáchání přestupku vyvinut a založit jeho beztrestnost. Objektivní kritérium vyplývá z pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž znalost musel žalobce prokázat, než získal řidičské oprávnění. Posuzovaná povinnost byla žalobci rovněž připomínána prostřednictvím uložených pokut za spáchání téhož přestupku.

Soud i proto tuto námitku vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech. Přestupek spáchal z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje.

Ani odůvodnění výše uložené sankce netrpí vytýkanými vadami.

Dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly všemi výše citovanými hledisky, přičemž uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že nebyly zjištěny žádné následky v podobě materiálních škod či ohrožení zdraví či života jiných osob. Žalobce nesdělil správním orgánům své pohnutky, a tudíž nemohly být zohledněny.

Správní orgán I. stupně rovněž přihlédl k míře zavinění, tj. k vyhodnocení jednání žalobce jako vědomé nedbalosti, přičemž vzal v potaz rovněž výpis z evidenční karty řidiče a místo spáchání přestupku. Po zvážení těchto okolností mu uložil pokutu v polovině zákonného rozpětí, tedy ve výši 2.000,- Kč. Považoval ji za úměrnou charakteru přestupku, odpovídající účelu sledovaného zákonem a splňující rovněž výchovný účel. Žalovaný k tomu doplnil, že uložení pokuty v polovině zákonného rozpětí neodpovídalo okolnostem případu. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně v přihlídnutí k místu spáchání přestupku, k míře zavinění a k záznamům v evidenční kartě řidiče. Souhlasil i s výše specifikovanou polehčující okolností stran nezjištění žádných negativních následků přestupku. Dle názoru žalovaného sankce v dolní polovině zákonného rozpětí zcela postačuje a lze ji považovat za přiměřenou okolnostem případu. Ve prospěch žalobce proto snížil uloženou pokutu na částku 1.800,- Kč. Žalovaný své závěry ohledně snížení výše pokuty o 200,- Kč řádně zdůvodnil na straně 5 napadeného rozhodnutí, přičemž jeho úvahy jsou srozumitelné a jasné.

Žalobce dále namítal, že správní orgány neuvedly, k jakým konkrétním záznamům v jeho evidenční kartě řidiče přihlížely. Nelze proto zhodnotit, zda nepřipadně přihlížely k přestupkům, jež jsou již zahlazeny. Soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 03.05.2013, č.j. 60 A 1/2013-49, dle kterého: „I. Institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku z roku 2009, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, je nutno analogicky aplikovat ve prospěch obviněného i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. II. Pokud byla žalobci za obdobný přestupek uložena pokuta a žalobce vedl po dobu 1 roku po výkonu této sankce řádný život a zároveň mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jenž byl vykonán, pak je třeba na žalobce při aplikaci zásad pro zahlazení odsouzení [analogicky dle § 74 odst. 1 a § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku z roku 2009] hledět jako by nebyl „odsouzen“, tj. pravomocně shledán za předchozí přestupek vinným a potrestán, a spáchání přestupků nelze hodnotit jako přítěžující okolnost ve smyslu „recidivy“. III. Správními orgány nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlížely při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).“ K tomu je třeba poznamenat, že správní orgány k předcházejícímu páčání shodných přestupků přihlížely právě pouze při hodnocení osoby žalobce, přičemž tato skutečnost nebyla správními orgány posuzována jako přítěžující okolnost. Správní orgány nicméně z jeho přestupkové minulosti dovodily, že má k respektování pravidel silničního provozu zcela benevolentní a rozvolněný přístup a nelze jej považovat za bezúhonného řidiče, u něhož by se jednalo o ojedinělé a lidsky pochopitelné pochybení. Na takovém posouzení správních orgánů nelze shledat žádnou vadu mající vliv na zákonnost a přezkoumatelnost jejich rozhodnutí o výši sankce.

Ve vztahu k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a osobě žalobce, v nichž správní orgán I. stupně zhodnotil míru rizika ohrožení zákonem chráněných zájmů, osobnosti žalobce, okolnosti a intenzitě jeho přestupkového jednání správní orgán I. stupně a žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnili uložení sankce za

přestupek. Správní orgány dostatečně podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak žalobce předpokládá (např. otázkou postižení pro týž skutek v disciplinárním řízení se v případě, že v průběhu správního řízení nevystala nutnost tuto otázku zkoumat, zabývat nemusely). Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.08.2016, č.j. 6 As 119/2016–36). Soud proto nemohl přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nezdůvodnil, proč je snížení pokuty o 200,- Kč (tj. z původních 2.000,- Kč na 1.800,- Kč) adekvátní.

VI.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a tudíž dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Žalovanému v souvislosti s tímto řízením vznikly účelně vynaložené náklady na cestovné jeho zástupce k jednání soudu dne 21. 6. 2018. Za situace, kdy jednání ve věci bylo vyvoláno především výslovným nesouhlasem žalobce k rozhodnutí věci bez nařízení jednání, přičemž žalobce se pak jednání bez omluvy nezúčastnil, spatřuje krajský soud podmínky pro výjimečné přiznání náhrady odůvodněných nákladů žalovaného, a to ve výši prokázaného cestovného veřejnou dopravou Zlín – Brno a zpět ve výši 250,- Kč (výrok III.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. června 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.